

& welkom in heechterp

Bijna 3700 mensen wonen er in Heechterp-Schieringen. Zo'n 60 procent is volgens gemeentecijfers 'autochtoon', 9 procent 'westers' en ruim 30 procent 'niet-westers'. We stellen er vier aan u voor.

TEKST INES JONKER

NAAM CHARLIE BORGERS | FOTO DINEKE KAAL

'Echt een volksbuurtje'

Charlie Borgers: „Ik vind het hier juist heel fijn, het is echt een volksbuurtje.”

Charlie Borgers (32) woont sinds vijf jaar in Heechterp. Ze vindt het er fijn wonen. „Het is hier echt een volksbuurtje.”

Eigenlijk wilde ze helemaal niet naar Heechterp, maar toen zij en haar toenmalige vriend hadden besloten om uit elkaar te gaan, moest ze heel snel wat anders. „We woonden in een dorpje in Noord-Friesland en ik wilde met mijn zootjes terug naar Leeuwarden. Ik had nog vijfenhalfjaar inschrijfduur en Heechterp was een van de weinige wijken waar ik snel een plekje kon krijgen. Bijna niemand wil hier wonen.”

Het negatieve imago dat al decennia aan Heechterp-Schieringen kleeft - een achterstandswijk met veel criminaliteit en drugs - bleek maar ten dele te kloppen, ontdekte Charlie, die in een flat woont. „Er is wel wat criminaliteit, maar lang niet zo erg als vroeger. Ik vind het hier juist heel fijn, het is echt een volksbuurtje.”

Het scheelt dat ze van zichzelf behoorlijk sociaal is. „Ik maak snel een praatje. Als je dan een paar keer bij de snackbar of de supermarkt bent geweest, dan kennen ze je naam.”

Er is ook best veel sociale controle. „Hier achter is een speeltuintje waar mijn zootjes graag komen. De moeders houden elkaars kinderen in de gaten en vorig jaar ontstond er

een keer een spontane barbecue.” De bewonersgroep in haar flat is heel gemengd, vertelt Charlie. „Studenten, een voormalige vluchteling, eenoudergezinnen. Iedereen heeft een verhaal, maar het zijn stuk voor stuk mooie, bijzondere mensen die hier wonen.” Veel mensen leven volgens haar van een uitkering, en dat geldt voor haar zelf ook. Vanwege ziekte van haar oudste zoon was het lastig om betaald werk te doen.

„Ik heb een poos vrijwilligerswerk gedaan bij opvangcentrum Fier: taalles gegeven en in de bakkerij gewerkt, dat was geweldig om te doen.” Tijdens corona, toen haar zoons van zes en zeven jaar niet naar school konden, stopte ze daar mee om thuis te kunnen zijn.

Sinds een poosje is de creatieve Charlie, die ooit een mode-opleiding volgde, veel bezig met naaien. „Ik maak mijn eigen patronen, voor mezelf en voor vriendinnen.” Graag zou ze haar eigen atelier hebben, daar is ze nu naar op zoek.

Al bevalt het haar goed in Heechterp, ze wil er toch weg. „Ik zou graag een huis met een tuintje willen voor de jongens. Ik moet nu altijd mee naar buiten, dat is soms lastig. Maar ik heb geen haast.”

NAAM DOUWE EN JANKE DE VRIES | FOTO WINY FOKKINGA

De ene na de andere opbouwwerker

Douwe de Vries wordt gefotografeerd door Plataanleerlingen Mohammed en Razan.

Ze behoren vermoedelijk tot de langstwonende Schieringers: Douwe (71) en Janke (77) de Vries. Sinds 27 jaar zijn ze de gelukkige eigenaren van een vrijstaand huis aan de Schieringerweg, met uitzicht op het groengebied van sportpark Kalverdijkje. En dat is genieten, zeker nu het weer lente is. „Maar in de winter is het hier ook prachtig”, vertelt Douwe, die sinds zijn zesde in dit stadsdeel woont.

Het echtpaar heeft een heuse 'wooncarrière' gemaakt in de wijk. Hij groeide op in de Berkenstraat, en was een van de eerste leerlingen van de Plataan school, waar hun kinderen en kleinkinderen later ook naartoe gingen. Samen betrokken ze een flat in de Dennenstraat. Toen die met drie kinderen wat krap werd, verhuisde het gezin naar Camminghaburen. Maar dat beviel niet. Na vijf jaar verkochten ze hun huis en keerden terug naar hun geliefde Schieringen: een eengezinswoning in de Berkenstraat. Al die tijd waren ze betrokken gebleven bij buurtvereniging Insulinde, waar zij nog altijd voorzitter is en hij bestuurslid.

Halverwege de jaren negentig lieten ze hun oog vallen op hun huidige onderkomen. De garage leek een perfecte plek voor de werkplaats van De Vries, naar eigen zeggen de laatste lijstenmaker van de stad.

Ja, ze hebben de wijk zien veranderen. Waar

de eerste jaren nog veel gezinnen in Heechterp-Schieringen neerstreken, veranderde de samenstelling van de bevolking geleidelijk. Janke: „Er kwamen steeds meer mensen met een laag inkomen, en dan kan er verloedering ontstaan.”

Het echtpaar zag tal van opbouwwerkers de revue passeren. Janke: „Heel bevlogen mensen, die echt hun best deden om de wijk vooruit te helpen. Maar het was trekken aan een dood paard. Toen het een Vogelarium werd (in 2007, red.), hadden we de hoop dat de buurt hierdoor ten goede zou keren, maar dat viel tegen.”

Ja, er zijn nieuwe flats en huizen gebouwd in Schieringen. „Maar dan zie ik toch weer lappen voor de ramen hangen, in plaats van gordijnen.”

Zelf hebben ze zich altijd ingezet voor de leefbaarheid van de wijk, via hun werk voor de buurtvereniging. Door corona en door ziekte van Janke lagen de activiteiten de laatste twee jaar min of meer stil. Nu het virus over zijn hoogtepunt heen is en zij herstellende is, pakt ze de draad weer op.

„Ik had gisteren nog een vergadering van de toneelclub, waar ik regisseur van ben. Ja we gaan gewoon door, zolang het kan”, zegt Janke.

Harold Hesselink: „Ik vind het een heerlijke wijk.”

NAAM HAROLD HESSELINK | FOTO BOUKJE VAN DER MEER

‘Je weet hier snel wat je aan de mensen hebt’

Min of meer bij toeval belandde Harold Hesselink (71) in 2006 in Heechterp. „Ik kwam uit Groningen en wilde graag aan het water wonen. Er was net een huis in de Kastanjestraat te koop: diepe tuin, vlonder, aan het water, perfect.”

De geboren Huizumer was vrijwel zijn hele leven actief in het welzijnswerk, waaronder als opbouwwerker in Heechterp-Schieringen. Sinds 2015 is hij betrokken bij de herstart van Bewonersbedrijf Heechterp-Schieringen, het eerste bewonersbedrijf van Nederland. Hier krijgen onder meer wijkbewoners met een uitkering de kans om weer wat werkervaring op te doen.

Zo doet het bedrijf in opdracht van de gemeente het groenonderhoud in de wijk, schoonmaakwerk voor woningcorporatie Elkien en is er een maaltijdservice. Medewerkers krijgen een vrijwilligersvergoeding. Voor kinderen is er onder andere een zakgeldproject op woensdagmiddag.

„En als mensen hulp nodig hebben, of een fiets, of gewoon een bakje koffie en een praatje, dan kan dat ook. Het belangrijkste is dat ze weer een beetje vertrouwen en zelfrespect krijgen”, zegt Hesselink, die algemeen bestuurslid is.

Na al die jaren weet hij aardig hoe je met de wijkbewoners moet omgaan. „Veel officiële

hulp is goed bedoeld, maar werkt niet in Heechterp.” Als voorbeeld noemt hij het kindpakket, een verzameling regelingen voor kinderen uit arme gezinnen. „Je moet eerst een aanvraag doen, na een paar weken komt er een juffrouw met een blocnote die rondkijkt in je huis om te zien of je wel arm genoeg bent. Want je zal maar opgelicht worden voor vijf tientjes.”

Bij het Bewonersbedrijf gaan ze daar veel pragmatischer mee om. „Als hier iemand komt die 50 euro nodig heeft voor wat dan ook, dan regelen we dat. Dat kost ten eerste heel weinig, en stel dat hij er andere dingen mee doet, dan komen we daar vanzelf achter. Kom je die persoon dan weer eens tegen bij de Poiesz, dan spreek je zo iemand even aan. Als hij een rode kop krijgt, zeg je: ‘Hindert niks, kom morgen even langs voor een bakje koffie, misschien kun je bij ons aan het werk’.”

Het wonen in Heechterp-Schieringen bevalt Hesselink prima. „Ik vind het een heerlijke wijk. Er schijnt hier van alles te gebeuren maar ik woon er met heel veel plezier. Je weet heel snel wat je aan de mensen hebt. Die zeggen gewoon waar het op staat en dat vind ik heel prettig. Ik vergeet ook weleens mijn auto op slot te doen, maar er is nog nooit wat uitgethaald of ingebroken.”

NAAM DIONNE ROZENBLAD | FOTO ELSKE RIEMERSMA

‘Van de hel in de hemel’

Dionne Rozenblad kookt Surinaamse bruine bonen.

Sinds een jaar woont Dionne Rozenblad (40) met haar zoon van 20 en dochter van 11 in een nieuwbouwhuisje in Schieringen, en ze voelt zich er de koning te rijk.

Op haar negende kwam ze met haar moeder en broer vanuit Suriname naar Nederland. Acht jaar woonden ze bij een tante in de Bijlmer, daarna verhuisde het gezin naar Sneek, waar de nieuwe vriend van haar moeder vandaan kwam. „Dat was in het begin echt wennen. In de Bijlmer voelden we ons thuis, daar woonden ook veel Surinaamse mensen, in Sneek was dat veel minder.”

In 2002 verhuisde Dionne met haar zontje van nog geen jaar naar Leeuwarden. „Ik had urgentie en kwam zo in Heechterp terecht, in een flat in de Ahornstraat. Het was toen een kindvriendelijke buurt, ik woonde er met plezier.” Maar de laatste jaren veranderde dit. „Er kwamen drugsdealers, alcoholverslaafden. Er was veel geluidsoverlast, huiselijk geweld, en je hoorde er alles door die dunne wandjes. Het was gewoon een hel.”

Dionne wilde er dolgraag weg en ging op zoek naar een andere woning. „Buren verklaarden me voor gek, die zeiden: dan krijg je straks geen verhuissubsidie. Maar mijn

gezondheid ging voor.” Vanwege de school van haar dochter wilde ze wel in de buurt blijven. Begin 2021 reageerde ze op het hoekhuis met drie slaapkamers in het nieuwe gedeelte in Schieringen. Tot haar grote verrassing was zij de gelukkige. „Ik was helemaal euforisch.” De verhuizing was een hele klus, „maar het is allemaal goed gekomen”.

De Surinaamse, die gek is op koken en bakken, is een van de vrijwilligers bij wijkrestaurant Briek. „Om de week heb ik kookbeurt. Soms kook ik Surinaams, maar ik probeer ook andere recepten uit, zoals viscurry of lamscurry.” Om inspiratie op te doen, kijkt ze graag naar 24kitchen. En elke zondag is het bakdag in huize Rozenblad. „Dan maak ik cupcakes voor het wijkcentrum, die worden daar voor 50 cent verkocht.”

Voorlopig hoeft ze hier nog lang niet weg. „We kwamen van de hel in de hemel. Je komt hier gewoon tot rust. Als ik de deur opendoe, loop ik zo de tuin in. We moesten gewoon een nieuwe start maken.”